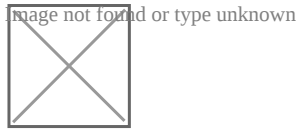

Οι άγιοι Φιλήμων και Απολλώνιος

/ [Πεμπτούσία](#)

— Δε θα μπορέσω να αντέξω τα βασανιστήρια, πρέπει να με βοηθήσεις!

[peristeri](#) Ο Απολλώνιος παρακάλεσε τον Φιλήμονα να τον σώσει από τα μαρτύρια που του επιφύλασσε ο αυτοκράτορας. Επειδή, αν δε δεχόταν να θυσιάσει στα είδωλα, αυτή θα ήταν η μοίρα του. Ο Φιλήμων φόρεσε τα ρούχα του Απολλώνιου και παρουσιάστηκε μπροστά στον ηγεμόνα. Όμως χωρίς να το περιμένει, κάτι μέσα του είχε αλλάξει, είχε δυναμώσει. Ήταν η ορθόδοξη πίστη. Τώρα αυτή η πίστη και η αγάπη θα τον καθοδηγούσαν.

Ο Φιλήμων κοίταξε τον έπαρχο Αρριανό στα μάτια. Παρά τις απειλές και τη βία, αρνήθηκε να θυσιάσει στα είδωλα και ομολόγησε αμέσως την πίστη του στον Χριστό. Ένωθε έτοιμος να δώσει και τη ζωή του γι' Αυτόν. Όμως ο έπαρχος δεν θα του έκανε τόσο εύκολα τη χάρη.

— Πώς μπορείς να ονομάζεις τον εαυτό σου χριστιανό, εσύ που δεν έχεις καν βαπτισθεί;

Αυτό ήταν αλήθεια. Ο Φιλήμων δεν είχε ποτέ του δεχτεί το θείο δώρο του βαπτίσματος. Όμως η ψυχή του έκαιγε από τη λαχτάρα του μαρτυρίου. Και είχε πάρει απόφαση να κάνει τα πάντα γι' αυτό.

[agios_filimon](#) Σιωπηλά, έκλεισε τα μάτια και, ψιθυρίζοντας, άρχισε να προσεύχεται. Ο ηγεμόνας και οι στρατιώτες τον έδειχναν γελώντας περιπαικτικά. Ο Φιλήμων όμως δεν δίνει σημασία. Δε θα διακόψει για κανέναν λόγο την επικοινωνία του με τον Θεό.

Και να, βροχή άρχισε να πέφτει ξαφνικά. Λούζει το παλικάρι με Θεία Χάρη. Οι σταγόνες της δεν αγγίζουν κανέναν άλλον. Σιωπή επικρατεί. Ο Φιλήμων καταλαβαίνει. Αυτή η βροχή είναι το Βάπτισμά του. Νιώθει το Άγιο Πνεύμα να ηρεμεί την καρδιά του και τη Θεία Χάρη να τον περιλούζει. Ο Θεός είχε ακούσει την προσευχή του.

Κάποτε η βροχή σταματάει. Ο Φιλήμων υψώνει τα χέρια στον ουρανό και

ευχαριστεί τον Πλάστη. Ο ηγεμόνας όμως είχε εξοργιστεί. Διέταξε τους στρατιώτες να αποκεφαλίσουν τον Φιλήμονα αλλά και τον Απολλώνιο, που εξαιτίας του είχε στραφεί στον Χριστό ο άγιος, που μόλις είχε δεχθεί το Βάπτισμα. Ο Απολλώνιος ακολουθώντας το παράδειγμα τόσων μαρτύρων, ομολογεί κι αυτός την πίστη του στον Χριστό.

Ακολουθούν πολλά βασανιστήρια. Όμως η ψυχή τους δεν τους αφήνει να λυγίσουν. Δεν τους απομακρύνει από τον στόχο τους. Η τόσο δυνατή θέληση τους να βρεθούν κοντά στον Κύριο τους γεμίζει δύναμη. Μετά από λίγες μέρες αφήνουν την τελευταία τους πνοή στον βωμό του μαρτυρίου.

Είχε ξημερώσει 14 Δεκεμβρίου, ημέρα που η εκκλησία μας τιμά και γιορτάζει τη μνήμη τους.

Α.Η.Σ.

Οι εικόνες είναι της κ. Παρασκευής Χατζηθανάση Αντωνάτου και περιέχονται στο βιβλίο «Ένδυμά μας ο Χριστός», των εκδόσεων «Άθως»